

mul õune kornel sureb ädvas middagi meele, mis
kuuninga süddant saaks ligutama, et mulle ello kin-
giks ja mino kolm tuggewad waenlast ädda ja äbbi
sise sadaks, siis olleksin ma mees. Targad mõttebi
ja karwalus tulge appi! ohhelikko filmus on kõrri
ümber, äddaohht ning kirsik käes, kuddas siin lahti
peasen? Kõik kurri luggu wereb unnikus mino
peale: kuuningas on wiyhane, sõbrad läksid pakko
ja waenlased mul wägga kanged. — Urwast kül
hääb teggin, põlgasin arwalikkult kuuninga wõlli ja
ndumeeste tarkust; kül ollen sellepärrast wõlglit ja
südlane, agga lootsin ikka weel õnnetuselt wõimust
sama. Kui weel ni palju mahti saaks su lahti
tehha, ei nad siis mind üles sa poma! lootust ma
weel ei jätta mahha.

Mõnda mõtteldes kånas Reinowadder pã rahwa
pole ja üidis: „Surm seisab mul silma ees, mina
teina käest enam ei pease. Sellepärrast pallun kõiki,
kes siin kuulmas, aidake mulle kuuninga käest nat-
tuke aega palluda, et wõiksin weel enne surma inge
fergitades arwalikkult tännini tehtud kurjad tööd
üllestunnistada, muido wõiks pärrast sedda mõni
ilmasüta mino patto läbbi kimpotust leida. Tae-
walik eldus sago mino wõlla; ramatust ni palju
patto kustutama, kui ma tunnistuse läbbi teistele
kasso sowin.“ — Surema ulga meel läks ärdaks
sedda juttu kuuldes, nemad rakisid issekeskis: Egga
selle pissokese palwe täitmine palju aega sa wiitma!

ja astusid üheskoos kuhinga ette lubba palluma.
Kuuningas lõukoer wõttis nende palweid kuulda;
seal läks Reinowadderi süddame koorm fergemaks,
ja filmapilgul kingitud armo aega endale kassuks
wõttes, affas teina seddamaid räkima: „Isjanda
waim tulgo mul appi! Miina ei näe ühtainust teie
ulgas, kellele ma kahjo ei olle teinud. Esma! — kui
weel alles pissokene poisikene etna rinnast wõeroma al-
kasin, läksin kohhe imo järrel nori lamba ja kisse tal-
lehesi tagga kihhotama, mis karjast eemale juhtusid
minema; nende mägimine olli mino kõrwale wägga
maggus pillike, sowisin nendega tuttawamaks sada.
Mängides kågistasin korra koggemata ühe lamba
tallehesi, imesin werre ja tundsin, et roog wägga
maitsew! Uega mõda näppistasin noremadest kisse-
tallekestest nellu tükki, pannin põesa tagga sallamahti
nahka ja õppisin surema ammeti peale. Pääw pã-
walt julgemaks minnes affasin lindo püdma, egga
ei jätnud rahhul ei kassa, parti egga ahe; wõtsin
linni mis ette juhtus, ja mis enam kõhto ei mah-
tund, sedda matssin liwa sise teisels korraks. Juht-
tus üskford pakkasel talwel, et Sirtso-soo peal
Kriimsilm issandaga tuttawaks sain, kui teina par-
rajast põesa tagga kõbhuli maas saaki olli lurimas.
Kriimsilm tunnistas, kudda meie wafkast liggisug-
gulased, kas lesle wai täddi poead piddime ollema.
Meie sobbissime kaupja ja tõutasime teine teise wasto
sõbra kornel ellada, mis läbbi, Jumal parrake!